

en Bildfarelse, de 2 af Amdsraadet valgte Medlemmer ville slet ikke kunne paaregnes som dem, der føle sig hendragne til at varetage Communitens Interesser. De ville nemlig i mangfoldige Tilfælde ligesaa lidt have local Indsigt som Skattecommissionen, og naar altsaa Sagen stiller sig saaledes mellem Sogneraadet og Skattecommissionen, at Sogneraadet gjør sin locale Indsigt gjældende til Støtte for sit Resultat, vil der være en vis Solidaritet, et vist Fællesskab mellem Dverfskattecommissionen og Skattecommissionen, idet de begge to ville have det tilfælles, at de mangle den locale Indsigt. Jeg troer derfor, at Amdsraadets Medlemmer i mange Tilfælde ville ligefrem gaae med Skattecommissionen, men selv om man vil være uenig med mig deri, troer jeg dog, man kan være ganske sikker paa, at de to Medlemmer, der ere valgte af Finantsministeren, med den særlige Opgave at varetage Statskassens Interesse, og dernæst Amtmanden i alle saadanne Strids-spørgsmaal ville være tilbøielige til at slutte sig til Skattecommissionen, og for at de altid skulle være i Majoritet, er der truffet den særdeles findrige Bestemmelse i § 23, at der ikke skal kunne affiges nogen gyldig Kjendelse af Dverfskattecommissionen, naar ikke idetmindste 2 af dens Medlemmer, deriblandt et af de af Finantsministeren beskikkede, foruden Formanden, deeltage i Kjendelsens Affigelse. Det vil saaledes sees, at de Medlemmer, der repræsenterer Statskassens Interesse, altid ville være i født Majoritet i Dverfskattecommissionen. Naar man tænker sig den for den communale Interesse gunstigste Sammensætning, nemlig, at det er et af de af Finantsministeren udvalgte Medlemmer, som har Forfald, vil Sammensætningen være følgende: 2 af Amdsraadet valgte Medlemmer, et af Finantsministeren valgt Medlem og Amtmanden, og naar disse 4 Medlemmer træde sammen, da ville saavel de almindelige Regler som Analogien fra, hvad der ellers staaer i Loven, føre til, at i Tilfælde af Stemmelighed vil Formandens Stemme gjøre Udslaget. Saa ville Amtmanden og det af Finantsministeren valgte Medlem altsaa, selv under denne Forudsætning, afgjøre Sagen imod de 2 af Amdsraadet ud-

valgte Medlemmer. Der kan altsaa ikke tænkes nogenjomhelst Sammensætning af Dverfskattecommissionen i Henhold til denne Lov, som ikke giver Statskassens Interesse født Majoritet i Dverfskattecommissionerne. Men ligesom det ikke var nok dermed, ligesom der ikke var sørget tilstrækkeligt for Statskassens Interesse, saa er der en særlig Bestemmelse i § 24, som gaaer ud paa, at Dverfskattecommissionen skal ingenlunde altid have Lov til at blande sig i disse Spørgsmaal; det hedder nemlig i andet Stykke af denne Paragraph: „Foraa-vidt Skatteansættelsen ikke berøer paa factiske Dplysninger, der lade sig efterregne, eller paa Lovens rette Forstaaelse, men paa et umiddelbart Skjøn af Skattecommissionen, da har det sit Forblivende ved dette Skjøn, medmindre Klageren erklærer at ville meddele saadanne Dplysninger, hvorved Dverfskattecommissionen sættes istand til at danne sig en selvstændig Mening.“ Nu er det dog vistnok ganske klart, at det meget let kan see, at Dverfskattecommissionen siger: Ja, vi finde, at her have Skattecommissionererne ladet sig lede af deres Skjøn, og saa ere vi efter Loven ikke berettigede til at sætte vort Resultat derimod. Saaledes saaer altsaa Dverfskattecommissionen en ligefrem Anviisning paa at slyde en heel Klasse af Spørgsmaal fra sig og formeentlig de allermeest praktiske, nemlig dem, der hvile paa et Skjøn, og hvad mere er, hvor det har allermeest Sandsynlighed for sig, at Communalbestyrelserne have truffet det Rette; thi hvor der ikke er Tale om Lovens Fortolkning, men kun om et Skjøn, der vil disses Skjøn være mere paalideligt end Dverfskattecommissionens, der mangler det stedlige Kjendskab. Foruden ved alt dette er der endvidere udtrykkeligt sørget for Statskassens Interesse ved den Bestemmelse, at alle Pigninger kunne paaankes af Finantsministeren. — Ja, som som Loven foreligger, kan jeg vel forstaae, at Finantsministeren siger, at han kan modtage den. Den giver ham vistnok ikke en sikker Indtægt i den Forstand, at han med Sikkerhed kan paaregne den fulde Sum, som Skatten vil give, men den giver ham vistnok fuld Sikkerhed for, at Indtegten skal blive ansat højt nok, og for at enhver Be-